

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/609/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6812206333
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Novotná
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6812206333.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Novotnej a členov senátu JUDr. Aleny Antalovej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Revúca č.k. 4C/211/2012-67 zo dňa 14. októbra 2014, jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Revúca (ďalej len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom č.k. 4C/211/2012-67 zo dňa 14. októbra 2014 zamietol žalobu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca uplatňoval svoj nárok na náhradu škody s nárokom na nemajetkovú ujmu na základe tej skutočnosti, že v konkrétnom exekučnom konaní nerozhodol okresný súd v zákonnej 15-dňovej lehote o žiadosti súdneho exekútora, a tým došlo ku vzniku škody na strane žalobcu na základe nesprávneho úradného postupu súdu. Okresný súd ďalej uviedol, že v predmetnej exekučnej veci zistil, že v konaní, ktoré bolo vedené na okresnom súde pod číslom 6Er/35/2011 oprávnený podal návrh na exekúciu dňa 22. novembra 2010 a súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia dňa 17. januára 2011 na základe exekučného titulu rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s.. O žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia súd rozhodol uznesením zo dňa 02. mája 2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Podľa prvostupňového súdu v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekúcie, lehota 15-tich dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie je lehotou zákonnou a procesnou. Vyjadruje ideálnu predstavu zákonodarcu o dobe potrebnej na to, aby sa takýto úkon mohol urobiť. Z tohto aspektu má táto lehota poriadkový charakter, nakoľko Exekučný poriadok neustanovuje sankciu za jej nedodržanie. Okresný súd poukázal na to, že exekučný súd vykonal prieskum zákonnosti predloženého exekučného titulu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, pričom rozsah prieskumu bol v súlade so závermi, ku ktorým dospel. Ústavný súd Slovenskej republiky v konaniach IV. ÚS 60/2011-13 a uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 6Cdo/143/2011, 6Cdo/1/2012 a 6Cdo/135/2015. Okresný súd ďalej uviedol, že dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do vydania rozhodnutia, ktorým sa žiadosť o udelenie poverenia zamietla, vzhľadom na tú skutočnosť, že bolo potrebné posúdiť zákonnosť vedenej exekúcie (vyžadujúca osobitnú právnu úpravu), nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. V závere uviedol,

že okresný súd nemal nesprávny úradný postup, spočívajúci podľa tvrdení žalobcu v existencii prieťahov v predmetnom exekučnom konaní, ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, za preukázaný. Z tohto dôvodu žalobu ako nedôvodnú zamietol. Okresný súd v závere tiež poznamenal, že ohľadne žalobcom tvrdeného prieťahu sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa sťažnosť na prieťahy v konaní, ani nerozhodoval Ústavný súd Slovenskej republiky, či Európsky súd pre ľudské práva. Pritom podľa § 9 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom od 01. januára 2013 by len takéto podklady boli relevantné pre priznanie žalobcom uplatnených nárokov. Rozhodnutie, ktorým sa zamietla žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rovnako nie je rozhodnutím nezákonným, pretože v danom prípade nebola žiadnym príslušným orgánom konštatovaná nezákonnosť takéhoto rozhodnutia. Keďže žalovanej, ktorá mala v konaní úspech, žiadne trovy v konaní nevznikli, súd jej právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec na opätovné prejednanie. V odvolaní uviedol, že súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie (odročenie) nariadeného hlavného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti, nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O.s.p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti pritom žalobca zdôraznil, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Žalobca ďalej namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo podľa názoru žalobcu k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Ďalej namietal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Žalobca ďalej uviedol, že súd úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je podľa žalobcu rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrálne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka aj chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Žalobca v odvolaní tiež uviedol, že predložil ako dôkaz o vzniku škody Znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným znaleckým posudkom je podľa žalobcu jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku, a to v posudku určenej výške. V konaní tak boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. Žalobca tiež namietal, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdному pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., pretože nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie vykonané prvostupňovým súdom. Rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený v zmysle § 211 ods. 2 a § 156 ods. 1, 3 O.s.p. čo bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Banskej Bystrici potom, ako súd dospel k záveru že odvolaniu nebolo možné vyhovieť.

Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012,

(1) Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

a) nezákonným rozhodnutím,

b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

d) nesprávnym úradným postupom.

(2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci

(1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Odvolačný súd po preskúmaní veci z dôvodov uvedených v odvolaní zistil, že prvostupňový súd správne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Odvolačný súd nenašiel dôvod, aby sa od logických a presvedčivých argumentov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku odklonil, a preto naň v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. odkazuje.

Z obsahu súdneho spisu odvolačný súd zistil, že predmetom sporu bolo právo navrhovateľa na zaplatenie náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom okresného súdu ako súdu exekučného pri výkone verejnej moci. Žalobca už v žalobe žiadal, aby nadriadený súd v zmysle § 12 Občianskeho súdneho poriadku rozhodol pred prvým prejednaním veci o prikázaní veci inému súdu, pretože sudcovia vecne a miestne príslušného Okresného súdu Revúca sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a účastníkom konania. Svoju žiadosť oprel o tvrdenie, že okresný súd zapríčinil svojim nesprávnym úradným postupom vznik škody na strane žalobcu, a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať. Ak bol sám tento súd škodcom v spore medzi žalobcom a štátom, tak je vylúčený, aby prostredníctvom sudcov rozhodol predmetný spor. Z dôvodu námietky zaujatosti vznesenej žalobcom, z ktorej vyplynulo, že pridelením tejto veci ktorémukoľvek zo sudcov konajúceho súdu by právo navrhovateľa na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom bolo porušené, keďže neexistuje podľa rozvrhu práce na súde žiaden sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý, predložil okresný súd nadriadenému súdu na rozhodnutie námietku zaujatosti vznesenú žalobcom. Nadriadený súd o nej rozhodol tak, že v prejednávanej veci vylúčil z rozhodovania len toho sudcu, ktorý konal v navrhovateľom namietanej exekučnej veci. Ostatných sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania v tejto veci nevylúčil a nevylúčil tak ani konajúceho sudcu. Aj keď je podkladom práva žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá to automaticky pomer sudcu k veci. Preto neexistuje žiaden relevantný dôvod k tomu, aby bol zákonný sudca z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčený. Zákonného sudcu, ktorý prejednáva a rozhoduje vec na vecne a miestne príslušnom súde, nemôže vylúčiť z prejednávania a rozhodnutia veci len tá skutočnosť, že postupom sudcu v inej veci, mala byť žalobcovi spôsobená škoda (rozhodnutie NS SR č. k. 3Cdo 102/2013). Je potrebné zdôrazniť, že tak ako je neústavné, aby vo veci rozhodoval vylúčený sudca, takisto je neústavné, aby bol z prejednávania a rozhodnutia veci vylúčený taký sudca, ktorý vo veci nie je zaujatý. Na tom nič nemení ani fakt, že žalobca z dôvodu nesúhlasu s tým, že konajúci sudca nie je vo veci vylúčený, podal ústavnú sťažnosť z dôvodu porušenia jeho základného práva zaručeného mu článkom 46 ods. 1 Ústavy ako aj článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na spravodlivý súdny proces. Odvolaciemu súdu je aj z iných rozhodnutí Ústavného súdu SR napr. 1 ÚS 89/2013 zo dňa 6. 2. 2013, 1 ÚS 92/2013 zo dňa 13. 2. 2013, ktorými už rozhodoval o obdobnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniam nadriadeného súdu zrejme, že tento návrh bol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie a rozhodnutie odmietnutý. A keďže iné dôvody, pre ktoré by mal byť zákonný sudca z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčený okresným súdom a ani odvolacím súdom zistené neboli, je námietka žalobcu o tom, že vo veci rozhodoval nezákonný a zaujatý sudca nedôvodná. Odvolačný súd preto žalobcovu námietku, podľa ktorej v konaní rozhodoval vylúčený sudca, vyhodnotil ako nedôvodnú.

Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby bol žalovaný zaviazaný zaplatiť mu náhradu škody a nemajetkovej ujmy z toho dôvodu, že exekučný súd nepostupoval v súlade so zákonom, keď v exekučnom konaní, ktoré začalo na návrh žalobcu nerozhodol v lehote podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Zb. (Exekučný poriadok), t.j. v lehote 15 dní o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Podľa žalobcu exekučný súd nesprávne úradnej postupoval aj tým, že vykonal posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu časti istiny, bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup. Výšku škody žalobca vyčíslil z nevyožnenej istiny a príslušenstva, ktorá už nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím súdu v občianskom súdnom konaní vedenom voči dlžníkovi a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodnil tým, že nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania žalobcu, že zákonným postupom dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Dôvodil, že mohol pri včas vydanom rozhodnutí exekučného súdu uskutočniť rad iných krokov, ktoré by zvýšili jeho úspech pri vymáhaní pohľadávky a jej príslušenstva. Náhrada nemajetkovej ujmy ma podľa žalobcu základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej sankcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

Z obsahu súdneho spisu odvolací súd ďalej zistil, že prvostupňový súd si v rámci prípravy pojednávania zadovážil predmetný exekučný spis. Z exekučného spisu 6Er/35/2011 vyplýva, že exekútor doručil žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučnému súdu 17.1.2011. Exekučný súd skúmal exekučný titul podľa § 44 Exekučného poriadku. Zisťoval, či ide o exekučný titul vydaný v spotrebiteľskej veci. Následne rozhodnutím 6Er/35/2011-16 zo dňa 2.5.2011 žiadosť exekútora o vydanie poverenia zamietol. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 15.6.2011. Exekúcia bola zastavená uznesením 6Er/35/2011 zo dňa 26. júna 2011, pričom rozhodnutie o zastavení exekúcie sa stalo právoplatným dňa 18. 7. 2011.

Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že prvostupňový súd predvolal účastníkov konania na pojednávanie riadne a včas a zároveň ich vyzval, aby predložili alebo označili dôkazy, a to najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliada. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu prevzal predvolanie 25. augusta 2014. Pojednávanie bolo nariadené na deň 14. októbra 2014, preto lehota na prípravu bola zachovaná. Žalobca doručil prvostupňovému súdu 10. októbra 2014 návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, pretože podľa jeho názoru nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci na prejednanie a rozhodnutie nestrannému súdu. Súčasne podal návrh na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti, ktorú podľa tohto podania podal na ústavný súd. Okresný súd návrhu na prerušenie konania ani návrhu na zrušenie pojednávania nevyhovel. Na nariadenom pojednávaní rozhodol, že vec prejedná v neprítomnosti účastníkov konania. Rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania pre nesplnenie podmienok podľa § 109 ods. 1 písm. b) a § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. konštatoval, že o námietke zaujatosti rozhodol krajský súd uznesením zo dňa 16. 10. 2012 a zákonný sudca nebol vylúčený z prejednaní a rozhodnutia prejednávanej veci. Súd rozhodol aj vo veci samej napadnutým rozhodnutím.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolacia námietka, podľa ktorej prvostupňový súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a že v konaní rozhodoval vylúčený sudca neobstojí. O tom, že konajúci sudca nebol vylúčený z prejednaní a rozhodnutí veci rozhodol právoplatne nadriadený súd. Prvostupňový súd postupoval v súlade s ustanovením § 101 Občianskeho súdneho poriadku, keď prejednal vec v neprítomnosti účastníkov, ktorí boli riadne predvolaní a ktorým bola zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p. po tom ako zistil, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania a nezistil dôvod na odročenie pojednávania. Takýto postup v žiadnom prípade nemožno hodnotiť ako procesný postup okresného súdu, ktorý by založil vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, resp. postup, ktorým by bola žalobcovi odňatá možnosť konania pred súdom.

Pokiaľ okresný súd vec prejednal na pojednávaní, ktoré bolo riadne a včas nariadené a rozhodol vo veci samej, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Žalobca sa tejto možnosti zbavil sám tým, že sa na pojednávanie nedostavil. Odvolací súd je toho názoru, že dôvody uvádzané žalobcom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Žalobcov nesúhlas s rozhodnutím tunajšieho súdu o tom, že konajúci sudca nie je vylúčený z prejednaní

a rozhodnutia veci nemá právnu relevanciu, ako je uvedené vyššie, a preto nie je dôvodom na odročenie pojednávania. Keď tu takéto dôvody chýbali a žalobca sa pojednávania nezúčastnil, sám si zmaril možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné práva.

Žalobca vo svojej žalobe označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom z ním označených dôkazov okresný súd vychádzal, keď si zadovážil súdny spis z exekučného konania, v ktorom malo podľa žaloby dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu. V súlade s obsahom tohto spisu zistil, že súdu bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci žalobcu ako oprávneného, proti povinnej Irene Tamášovej, Hucín pre vymoženie 1 108,13 Eur istiny a prísl. doručená 17. 1. 2011. Exekučný súd uznesením zo dňa 2. mája 2011 žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Následne bola exekúcia uznesením zo dňa 24. júna 2011 zastavená.

Žalobca namietal predčasnosť napadnutého rozhodnutia, ktoré bolo vydané skôr, ako bolo právoplatne rozhodnuté o jeho návrhu na prerušenie konania. Podľa žalobcu takýmto postupom mu bola zmarená možnosť konať pred súdom a porušené jeho právo na súdnu ochranu. Takéto dôvody neobstoja, pretože nie sú v súlade ani s § 109 Občianskeho súdneho poriadku a ani s § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Naopak, ak nie sú žiadne dôvody na prerušenie konania bez ohľadu na to, či sa žalobca domnieva, že také dôvody sú, súd je povinný postupovať v konaní tak, aby bolo rozhodnuté plynule a bez prieťahov. V danej veci ako bolo už vyššie uvedené nebol dôvod na prerušenie konania, pretože prvostupňový súd bol viazaný právoplatným rozhodnutím nadriadeného súdu o tom, že konajúci sudca nebol vo veci vylúčený. Žalobca ani v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu netvrdil, že o jeho ústavnej sťažnosti prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, a teda že bola jeho sťažnosť Ústavným súdom prijatá na ďalšie konanie v zmysle § 25 ods. 3 zákona o Ústavnom súde č. 38/1993 Z. z..

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR otázka, či bolo alebo nebolo porušené v konkrétnom súdnom konaní právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa skúma vždy podľa okolností konkrétneho prípadu. Podstatné sú 3 kritériá, a to zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Žalobca namietal, že nebola dodržaná 15-dňová lehota na vydanie poverenia pre exekútora, 15 dní od doručenia žiadosti exekútora exekučnému súdu. Podľa § 44 ods. 2 exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekučného konania, ktoré začalo spísaním návrhu do zápisnice pred súdnym exekútorom 21. 6. 2010 súd po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu v prípade že nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti písomné poverí exekútora, aby vykonal exekúcie. Táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods.2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadostí alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z predmetného ustanovenia je nepochybné, že 15-dňová lehota platí len pre prípady, kedy je návrh na začatie exekúcie, žiadosť o vydanie poverenia, ako aj exekučný titul v súlade so zákonom. Ak však exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom nemá stanovenú lehotu na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti na vykonanie exekúcie (pozri aj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 243/2013, IV.ÚS 605/2012). V predmetnom prípade exekučný súd rozhodol o žiadosti na udelenie poverenia doručenej mu 17. 1. 2011 uznesením zo dňa 2. 5. 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 15. 6. 2011. Takýto postup je odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu. Podstatné v danom prípade bolo, že vo veci nebol predložený exekučný titul, a preto nebolo možné rozhodnúť o vydaní poverenia v lehote 15 dní. Žalobca si sám zaviniť, keď žiadal vykonanie exekúcie bez toho, aby disponoval exekučným titulom. Rozhodcovský rozsudok v zmysle § 35 zákona o rozhodcovskom konaní č. 244/2002 Z. z. má pre účastníkov účinky ako právoplatný rozsudok. Podľa predmetného zákona to platí pre rozhodnutia vydané rozhodcovským súdom v konaní podľa zákona o rozhodcovskom konaní. Rozhodcovskému súdu jeho kompetencia rozhodovať majetkové spory neplynie priamo zo zákona, ale rozhodcovský súd ju získa až na základe dohody medzi účastníkmi sporu rozhodcovskej zmluvy. Z tohto dôvodu je pre posúdenie, či súdu bol alebo nebol predložený exekučný titul, nevyhnutnou súčasťou prieskumu zisťovanie, či bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe rozhodcovskej zmluvy dohodnutej či už vo forme osobitnej zmluvy alebo doložky k inej zmluve. Žalobca v predmetnom exekučnom konaní nepredložil súčasne s predkladaným rozhodcovským rozsudkom aj rozhodcovskú zmluvu tak, aby exekučný súd mohol posúdiť bez ďalšieho, či išlo o exekučný titul. To znamená, či rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe právomoci založenej dohodou strán sporu.

Nie nepodstatnou je aj skutočnosť, že žalobca sám iniciuje veľké množstvo exekučných konaní pred okresným súdom a za takej situácie je akceptovateľná. predmetná lehota v ktorej bolo rozhodnuté.

Žalobca namietal aj to, čo namietal už aj v exekučnom konaní a to, že exekučný súd nepostupoval v súlade so zákonom a nemal oprávnenie preskúmať exekučný titul v rozsahu, ako to vykonal. O týchto námietkach už rozhodol odvolací súd v exekučnom konaní ako o námietkach nedôvodných, čo v týchto rozhodnutiach bolo aj riadne zdôvodnené. V tejto veci túto námietku zopakoval, a preto odvolací súd k tomu uvádza, že postup exekučného súdu, ktorý potom ako mu bola doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku vydaného v spotrebiteľskej veci, v ktorom musel v súlade s § 44 ods. 2 ako aj podľa ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky ex offo preskúmať a zistiť, či k rozhodcovskému konaniu došlo na základe platnej rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky k zmluve, bol v súlade so zákonom (rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo 230/2011, 6Cdo 105/2011, 3Cdo 385/2012, 1Cdo 54/2013). Obdobný záver vyplýva aj z Uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.01.2013, sp.zn. 6 M Cdo 9/2012, v ktorom súd uviedol, že „v súvislosti s otázkou, či v exekučnom konaní zákon o rozhodcovskom konaní vylučuje skúmanie (nedostatku) právomoci rozhodcovského súdu rozhodnúť spor, je potrebné rozlišovať, či rozhodcovské konanie sa týka sporu zo spotrebiteľského právneho vzťahu alebo z iného právneho vzťahu. Pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného než spotrebiteľského právneho vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré umožňujú účastníkovi tohto konania, aby namietal nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy a aby žalobou podanou na príslušnom súde sa domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 40 ods. 1 písm. c/ zákona o rozhodcovskom konaní), vylučujú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní. Nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní, pretože inak by tieto ustanovenia strácali svoj zmysel - boli by nadbytočné. Ak je však predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, tento záver neplatí, pretože princíp „vigilantibus iura skripta sunt“ („práva patria bdelym“) v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa.“ Odvolací súd poukazuje aj na odôvodnenie uznesenia Ústavného súdu SR z 24. februára 2011 č.k. IV.ÚS 55/2011-19, v ktorom zaujal stanovisko k otázke právomoci exekučného súdu preskúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (rozhodcovského nálezu), ako aj k postupu exekučného súdu v prípade, že rozhodcovský súd odvodzoval svoju právomoc z neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie žalobcu v odvolaní, že bola splnená podmienka nesprávneho úradného postupu nezodpovedá skutočnostiam obsiahnutým v príslušnom exekučnom spise a zisteniam, ku ktorým dospel okresný súd z tohto dôkazu.

V súvislosti s predmetnými odvolacími námietkami súd zdôrazňuje, že exekučný poriadok nestanovil lehotu na rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti na udelenie poverenia pre súdneho exekútora. Treba súhlasiť s tým, že súdy majú konať plynule a bez zbytočných prietahov, avšak nie je bez významu, že žalobca namieta porušenie tejto povinnosti exekučným súdom po tom, ako sám sústredene podal v rovnakom čase stovky podaní, na základe ktorých sa exekútori obrátili so žiadosťami o vydanie poverenia, ktoré bolo potrebné a to každú jednotlivito preskúmať v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a rozhodnúť. Takýto postup zo strany žalobcu mal za následok aj to, že exekučný súd musel na takúto situáciu zareagovať postupným vybavovaním žiadostí. Treba však zdôrazniť, že exekučný súd nebol viazaný 15-dňovou lehotou na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia, čo vyplýva tak z gramatického ako aj logického výkladu § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. 15-dňová lehota sa vzťahuje len na prípady, kedy nie je pochybné a je úplne zrejmé, že exekučný titul, žiadosť ako aj návrh na vykonanie exekúcie sú v súlade so zákonom, a preto exekučný súd vydá poverenie v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote. Na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti exekútora žiadna lehota stanovená nebola a lehotu, v ktorej bolo rozhodnuté vzhľadom na vyššie uvedené, nemožno považovať za nesprávny úradný postup spočívajúci v prietahoch v konaní.

Žalobcova námietka, že prvostupňový súd ignoroval tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu nebola dôvodná. Prvostupňový súd správne konštatoval, že v prípade, že nie je splnený jeden z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu, a to preto, že chýba nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci nie je potrebné sa zaoberať existenciou ďalších predpokladov tejto zodpovednosti.

K odvolacím námietkám, ktoré smerujú proti záverom súdu, že škoda nevznikla, resp. že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil sám dlžník, že žalobca nešpecifikoval jednotlivé náklady vynaložené na správu a vedenie pohľadávky, je potrebné uviesť, že tieto nekorešponujú s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie bolo založené na tom, že v konaní nebolo preukázané, že bola splnená podmienka zodpovednosti za škodu, a to že exekučný súd nesprávne úradne postupoval.

K žalobcovej námietke, že prvostupňový súd neprípustne skrátil dokazovanie a žalobcu nepoučil o možnosti predkladať dôkazy je potrebné uviesť, že táto námietka nezodpovedá obsahu súdneho spisu. Žalobca bol poučený o tom, že má právo predkladať dôkazy do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania už v predvolaní na súdne pojednávanie. Napriek riadnemu predvolaniu sa na toto pojednávanie nedostavil. Navyše táto námietka ani nesmeruje alebo nekorešponduje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, keď žaloba nebola zamietnutá z dôvodu, že žalobca nepreukázal výšku škody, ale z dôvodu, že nebola splnená podmienka zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, pretože nebol zistený nesprávny úradný postup, o ktorom tvrdil žalobca, že takýmto postupom je.

Podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej správy štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Z uvedeného vyplýva, že ide o objektívnu zodpovednosť, predpokladom ktorej je nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, škoda, a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Bez splnenia ktoréhokoľvek z uvedených troch predpokladov nemá štát za škodu zodpovednosť. Bez toho, aby nebol v konaní jednoznačne preukázaný nesprávny úradný postup, ktorý by mal za následok vznik škody alebo nemajetkovej ujmy, nie je dôvodom zaoberať sa výškou škody a ani príčinou súvislosťou medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Keďže v prejednávanej veci nebol zistený nesprávny úradný postup v konaní exekučného súdu a ani nebol preukázaný, nemohlo dôjsť k zodpovednosti štátu za škodu, preto okresný súd správne postupoval, keď s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu nezisťoval.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa z jeho správnych dôvodov potvrdil.

Odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2, 3 O.s.p.).

Odvolací súd rozhodol o trovách konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, náhradu trov konania nepriznal, pretože svoje trovy v zákonom stanovenej lehote nevyčísľil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p. Úspešným bol žalovaný, avšak si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil, a preto mu súd ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.